

La passió passa per Cuttlas

Calpurnio Pisón és el nom darrere el qual hi ha el creador d'«El bueno de Cuttlas», un personatge minimal, de traç infantil i de gran cor, que va passar dels 'fanzines' a un diari de gran tirada i que ara prepara el seu debut animat.

Es tracta d'un cas que, afortunadament, cada volta es repeteix més. Partint de pressupostos independents, modestos però claferts d'idees, es pot arribar a un reconeixement artístic suficient per a tenir la possibilitat de desenvolupar un treball sense l'ofec econòmic de l'*underground*. Calpurnio va començar en el camp de l'amateurisme a Saragossa, ja fa uns anys. Ara el seu personatge més representatiu, Cuttlas, ha estat protagonista, durant dos anys, de la pàgina dedicada al còmic d'*El País de las Tentaciones*, i la productora valenciana Tijuana Films, en coproducció amb TVE, Cartoon, Canal 9 i Tabalet Estudios es troba en disposició d'estrenar els primers tretze capítols de les seues aventures en moviment.

—Recorda els seus començaments?

—Vaig iniciar-me editant *fanzines* a Saragossa. Després, vaig col·laborar en *Makoki* i en *El Vibora* i vaig treballar durant tres anys en *El Heraldo de Aragón*. Allò fou una experiència important, perquè vaig aprendre a usar els ordinadors i a treballar amb rapidesa, com es fa en premsa.

—Com va nèixer Cuttlas?

—En el *fanzine* *El Japo*, però ràpidament començà a publicar-se en el *Makoki* vell. L'havia anat dibuixant des del col·legi, però el tenia molt oblidat, fins que vaig fer un parell d'histories que agradaren a la revista i ja m'encarregaren una pàgina. Vaig començar a trobar-me molt a pler amb el personatge i actualment fa onze anys que hi treballo. Com que m'he dedicat a fer també més coses, la producció no ha estat tan voluminosa fins ara, que em sent plenament obsedit perquè sé que tinc un any al davant fent Cuttlas i més Cuttlas.

—S'ha sentit mai esclau del personatge?

—Sí, quan n'havia de fer pàgines cada setmana. Però quan això ocorre, ho resolc ràpidament matant el personatge i descansant una temporada.

—Es considera part de la generació de nous dibuixants, amb Mauro Entrialgo o Miguel Ángel Martín?

—Supose que sí. Estem molt en contacte amb els

fanzines i els dibuixants joves, i m'imagino que em poden ajuntar a Martín, Entrialgo o Tamayo, que començaren en el nou *Makoki* o en *fanzines* fa deu anys. A tots ens agrada de dibuixar d'una forma senzilla, perquè després dels 70 i dels 80, amb tot el manierisme imperant, hem optat per la claredat.

—Com va sorgir Tijuana Films?

—Quan publicava en el *Makoki* se m'ocorregué de rodar una història de Cuttlas en Super 8 pel meu compte. Jo coneixia gent relacionada amb el món del cinema que s'hi interessà i finalment la vam rodar en 35 mm, en uns estudis d'animació de Txecoslovàquia. Després en férem una altra, de pirates, titulada *Con cien canones por banda*, pensant en la possibilitat de fer-ne una sèrie. Per rodar el primer curt hagüérem de constituir-nos en societat, que va ser Sònia Llera Producciones Cinematográficas, perquè només es va formar amb la intenció de tenir un marc legal per a poder-nos moure, demanar subvencions o buscar coproductors. Quan l'assumpte adquirí major envergadura i pensàrem en la sèrie, reconvertírem l'empresa i la rebatejàrem Tijuana, amb la incorporació d'Honorio Rancano, que ens posà en contacte amb els txecs.

—Cuttlas és l'únic projecte de Tijuana?

—Hem fet també el curt *La abuela se ha muerto*, dirigit per Sònia, i tenim un parell més de projectes: una sèrie de dibuixos animats de Rubén Garrido i un llargmetratge que dirigirà Sònia, ara en fase molt avançada.

"Els dibuixos animats es venen molt; és un dels pocs mercats que no es troba en recessió. Les televisions compren milers d'hores d'animació. Allò que ja resulta més difícil és de fer res que tinga un poc de qualitat, i açò ix molt car".

RAFA GIL

da. El que passa és que Cuttlas ens ha tingut molt ocupats aquests darrers temps.

—Com serà la sèrie animada de Cuttlas?

—Són vint-i-sis capítols que tracten d'homenatjar uns altres tants gèneres cinematogràfics. L'experiment consisteix a condensar un llarg-metratge en vint minuts de film, amb un argument que involucre escenes de tota mena. El *western* té desert, formigues roges, duel, l'assassinat de la dona del protagonista, *saloon*... És com ficar en un còctel tots els tòpics d'un gènere, però amb guions nous, sense limitar-nos a copiar.

—Heu preparat els guions de cap manera especial?

—Cada volta que escric un guió m'amere abans del gènere; i no solament jo, sinó tot l'equip de guionistes, format per vuit persones. Tractem que cadascú s'ocupe del gènere que més li agrada. Jo mateix no sóc cap cinèfil expert. Veig molt de cinema, però, al remat, en tinc una idea abstracta.

—El protagonista sempre és Cuttlas?

—El personatge és el mateix, el que passa és que ara ja no són històries de l'oest solament. Els capítols tenen un sentit de l'humor prou agressiu, sobretot perquè són paròdies de les pel·lícules de gènere dels anys 50, amb morts, violència, sexe no explícit, però amb guions molt durs. Hi moren molts personatges, hi ha molta violència, els pirates tallen caps encara que no hages de fer un primer pla del ganivet esqueixant el coll. Hi ha crims, relacions sentimentals turbulentes... La sèrie ha estat pensada per a un públic familiar, però té molts ingredients.

—Tinc entès que la idea inicial era de fer únicament tretze capítols.

—Sí, però ràpidament ens vam adonar que les tele-

visions en volien comprar més. De fet, vint-i-sis continuen essent pocs. Sí, per a una producció europea no està gens malament, però *Los Simpson* o una sèrie japonesa qualsevol es ven en lots de seixanta-cinc capítols. Tretze, certament, eren molt pocs.

—No és un poc suïcida dedicar-se a l'animació?

—En realitat no tant, perquè els dibuixos animats es venen molt; és un dels pocs mercats que no es troba en recessió. Les televisions compren milers d'hores d'animació. Però resulta difícil fer res que tinga un poc de qualitat; i açò ix molt car, perquè hi ha molta competència americana i japonesa.

—Han topat amb reticències pel fet de tractar-se d'una sèrie de dibuixos?

—Resulta complicat de vendre, perquè no som una gran productora i al principi ningú no confia en tu ni t'ofereix els diners per a acabar la sèrie basant-te en les pre-ventes, que seria la cosa més lògica. Hem hagut de lluitar molt per convèncer la gent. TVE va entrar en el projecte quan teníem els dos episodis pilot enllestits, i Canal 9 quan ja en teníem tretze capítols. A més, amb Cuttlas hem tingut dificultats, perquè ens ha costat molt de demostrar que és un personatge d'útil i que es pot ficar en qualsevol situació..., com que és un ninot tan senzill!

—La sèrie té destinació definitiva i data d'estrena?

—La coproducció forta és amb TVE, que hi ha aportat el vint-i-cinc per cent del pressupost, però Canal 9 hi ha participat amb el deu per cent en canvi d'estrenar els primers tretze capítols per l'octubre. Pel maig, TVE els estrenarà tots vint-i-sis.

Calpurnio Pisón. El creador de Cuttlas s'ha sentit de vegades pressionat pel seu propi personatge.

Eduard Guillot